

Palmsöndagen

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Matt. 26:17–30.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndag har vi i vårt land sedan lång tid övertagit från skärtorsdagen uppgiften att vara Kristi lekamens och blods fest, "kalkens födelsedag", den dag, då predikan särskilt utlägger altarets heliga sakrament. Skärtorsdagen, som är sakramentsinstiftelsens egentliga dag, är ju inte längre allmän helgdag, som ännu är fallet i Danmark och Spanien och deras forna underliggande länder. Ingenting är i sig mer naturligt än denna kalendariska ordning för att rätt framhäva och upphöja sakramentets avgörande plats i den kristna tron. Det är ju den handling, där Gud på nytt nedstiger i vår värld som en gång i bebådelsens heliga stund. Detta högheliga sakrament är ju närvaron av Guds heliga lekamen och blod, som på långfredagen öppnade himmelens portar i det stora försoningsoffret, som på påskdagen förtrampade döden, som i himmelfärden insattes på Faderns högra sida, och som i detta nu mottager tillbedjan på det himmelska altaret av tusen sinom tusen änglar, makter och väldigheter med jublande, brusande, dåmande lovsånger. Oavsett vilken dag, som helgas till att vara detta stora unders predikodag och utläggningsfest, förblir dock uppgiften att oavkortat och med all tyngd och tydlighet inskräpa, att detta högheliga, gudomliga, tillbedjansvärda sakrament gör anspråk på att erkännas och vördas som det under det är. Det är just under, mässundret, som av en av vår evangelisk-lutherska bekännelses huvudförfattare frambragt ropet om instiftelseordens verkan: "en förvisso stor, underbar och sannerligen gudomlig förvandling", "Haec certe magna, miraculosa, et vere divina est mutatio". Med samma bävan, med samma heliga andakt, med samma trosvisshet måste vi instämma i hans och hans evangelisk-lutherska medförfattares ord: "Vi vilja icke ha att göra med dem, som ... anse det för avguderi att tillbedja det högvördiga sakramentet, ja Kristus i sakramentet". Så bryter detta allraheligaste sakrament in över oss som Guds angrepp på vår värld, hans nedbrytande av alla murar, hans upprätande av sin nådastol i vår mitt.

Därför att detta under är ett under, är hel och full

verklighet, kan det inte stå oantastat, inte underlåta att kalla på alla Satans angrepp, på all otro, på ondskans härar, som drar upp för att ödelägga det nytamentliga allraheligaste, Kristi lekamens och blods närvaro i det invigda brödet och vinet. Så har skett och så sker alltmör, så att vår Herre Jesus Kristus fördrivits från de allra flesta av de altaren, som en gång byggdes för att uppbära hans närvaro. Som en mäktig onskans älv från underjorden strömmade redan under reformationstiden denna förnekelse fram och har sedan stegrats och dagligen tilltagit. I de larmande, skriande, sällsamma hopar, som i vårt land mestadels uppfattas som sammanfallande med kristendom, har denna söndags högheliga gåva med kraft avvisats tillsammans med avlösningen och barndopet, allt under föraktfulla tillmälen om "yttre ting", om "riter och ceremonier". Ett yttre ting är just vad denna dag skänker oss, liksom vår Herre Jesus Kristus själv var ett yttre ting, när han föddes av Jungfrun, korsfästes och uppstod. I dessa yttre ting, i sin heliga lekamen, i sitt heliga blod, har han övervunnit synden, döden och djävulen, och vi gläds storligen åt dessa yttre ting. När den falska religionen ropar på "ande", skall vi betänka, att enligt d. h. Skrifts vittnesbörd djävulen är ande, och att just själen är syndens hemvist. Så har vi Guds uppdrag att i den yttersta tidens slutstrid försvara sakramentet mot alla sakramentsskändare och att som sakramentets väktare, som närvarons tempeltjänare, utropa, att

- I. altarets högheliga sakrament är en skapelse av Gud,
- II. altarets högheliga sakrament är entydigt utlagt av Guds mun,
- III. altarets högheliga sakrament är skänkt som odödlighetens läkemedel.

I. Altarets högheliga sakrament är en skapelse av Gud.

Allt vad vi kan säga om detta sakrament, står och faller med att dess instiftare är Gud själv, Gud i sin antagna mandom, Jesus Kristus, sann Gud och sann människa. Från inledningsorden i evangelium enligt

S:t Johannes: *"I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud"* (Joh. 1:1), från de stora djupen före skapelsen, blåser en kylig, svalkande, upphöjd vind in över alla evangeliernas sidor och ställer oss inför Gud, när vi skådar mot sakramentets instiftelse. Det eviga Ordet av begynnelsen talar och handlar. Alla mänskliga skrankor är upphävda. Orden *"Vår Herre Jesus Kristus, i den natt, då han blev förrådd"*, talar om den Kristus, som är alltings Herre, under vilken allt är lagt, och som därför förfogar över allt skapat, också över oss.

II. Altarets högheliga sakrament är entydigt utlagt av Guds mun.

När Gud vänder sig mot oss vid sakramentets instiftelse, när han omedelbart före sin dödsstund uttalar de heliga orden, när han sålunda ger den befallning, som skall åtlydas, till dess att han kommer åter på himmelens skyar, talar han entydigt och klart, inte liknelsevis och fördolt, utan just så: *"Detta är min lekamen", "Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod"*. Härom kan ingen tvekan råda: brödet är sannerligen hans lekamen, vinet hans blod. Från detta ges ingen

undanflykt. Ingen får i falsk ödmjukhet förklara, att detta sakrament är för stort att fattas och uttryckas med ord. Gud har själv en gång för alla innefattat dess storhet i sitt Ord.

III. Altarets högheliga sakrament är skänkt som odödlighetens läkemedel.

Liksom en gång templets alla offer syftade fram mot rening, mot syndens övervinnande, mot Guds kommande seger över synden, döden och djävulen, är detta sakrament, som är offrens fullkomning och templets överbudande, just givet och skänkt till tron som upprättelse ur synden, som räddning undan domen, som insättande i den eviga saligheten. Kristi lekamen och blod är oss givna för att lyfta oss in i Guds välbehag med syndare och till slut in i uppståndelsens värld, ja, *"den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen"*. (Joh. 5:64) Detta är det största undret i sakramentets under, min frälsning till kropp och själ.

Amen.